

5. Ja, me sinno kittame! Kigeft iduwust puuwame
 Sinno, Isfand, tennada, Hääd tödd tetten orjada,
 Seni kui saäl walgussen, Sinno palge selgussen
 Laulame sull' õnsussen.

G. M.

Eselist ja lõwwist.

Sojal maal on üks kaunis tullokas maja: ellajas, esel nimi. Et ta kül pea obbose wärsiline ja näoline on, ta agga wägga laisk ja rumal. Wõerama keeltes on sellepärrast ka se sõimo-nimi: siina esel — kui inimene laisk ja rumal on. Meie keel sedda sõimu ei kannata, olgo sellepärrast, et meie laisad targad ehk ka et meie rumalad wirgud on; üks kõik. — Teine ellajas on lõwwi. Tedda mõni kord näidatakse suurtes linnades rahha eest, — illus ellajas, ja kange, ehk kül kõige kangem neljajalgsete ulgas. Ta on kül kiskjate soost, agga kibawad inimesed, kes temaga ehk kimpu juhtusiwad, tema tarkust ja süddame eadust.

Luggeja kül on ka kuulnud, et ennemuistisel ajal kõik ellajad rakisiwad nõnda kui inimesedki, ja et neil mõistust peas olli enam kui tänapäew, agga et iggal ellajal sellegi pärrast oma kombe ja wiis olli, kõnes ja teus.

Selsamal ennemuistisel ajal surri wana lõwwi ärra. Esel leidis tema surno-kehha metsast ja wöttis kohhe oma tarkuses tarka nõu. Ta wöttis

lõwwi seljast nahha, pugges isse sisse ja affas müüd uhke sammoga teiste ellajate ulgas ümberkäima. Äks ja teine läks allandlikult kõrwale ja wana unt läks liggemale ja küsis: „Aus isfand, kas Jumal teie aigust on pörand? Meil wägga ea meel, et jälle meie ulgas ollete oma targa nõuga ja kange käppaga.“ Se kõne eseli meest wägga töstis ja ta affas ka kohhe uhke suga wastama — ei tea enam mis se olli; agga kui ta su lahti teggi, aina eseli ääl wäljakostis nõnda jälledaste, et kõik se mets kohkas. Agga se undile kartust ei teind; tema wennikese eseli kõrrist wöttis kinni ja rapputas tedda et kül sai. Teised ellajad naersiwad nähtes, ja kui willets esel pärrast teiste ulka juhtus, siis iggawks irwitas ja esel äbbenes.

Müüd kül sellel juttul ots olleks, agga nõnda ta wägga lühhike on; jätkan weel rikkikese külge. Wahhekülla wallas ellas mõne aasta eest üks wägga aus mees, aus süddame ja tarkuse polest, wana kohtomees Kaljo Willem. Kül ehk ellab weel mõni wana inimene, kes tedda tundis ja kes tema mälletust weel austab. Ta olli omas ellus äid ja pahha päiwi näind, agga õnnest ja willetsusest ta enesele õppetust wöttis, nõnda et ta pärrast omas wanas põlwes teiste nõuandja ja juhataja ja abbimees olli, liggidal ja kangel. Jummal olli ka tema ello-maja õnnistand; sest kus inime isse tö ja tarkusega eddasi puab, egga seal Jumal oma õnnistust ei kela. Tema jure tullis